

★★★
GEORGIÁNSKI
DŽENTLMENI

SIAN ANN BESSEY

NEVÍDANÝ GRÓF

NEVÍDANÝ
GRÓF

SIAN ANN BESSEY

NEVÍDANÝ GRÓF

Preložila Miram Ghaniová

Sian Ann Bessey
An Uncommon Earl

Copyright © 2021 Sian Ann Bessey
Translation © 2025 by Miriam Ghaniová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.
Published under license from Covenant Communications, Inc.
All rights reserved. No part of this work may be reproduced in any form
or by any means without permission in writing from the publisher.

ISBN 978-80-575-0312-5

*Venujem Traci,
bez nej by napísanie tejto knihy trvalo oveľa dlhšie.*

1. KAPITOLA

Alexander Allerton, gróf z Bloxley, zišiel po schodoch vo svojom londýnskom mestskom dome a zastal. Pohľad na vreckové hodinky mu potvrdil, že je sotva deväť hodín. Keby sa poponáhľal, stihol by odísť na prvé stretnutie vo Whitehalle, skôr ako vstane jeho matka.

Nielen jem, ale pravdepodobne aj celému služobníctvu, sa ulavilo, keď sa jeho matka rozhodla tráviť väčšinu času vo vidieckom sídle v Berkshire. Keď sa však predsa len objavila v Londýne, okamžite o sebe dala vedieť. Lady Bloxleyová bola v dome ešte len týždeň, no už sa pustila do reorganizácie jeho celkom prijateľného spoločenského kalendára a do úpravy miestností, kde to vôbec nebolo potrebné.

Matka vplávala do jeho zvyčajne pokojného a usporiadaného života ako prvotriedna bojová loď a narušila jeho zvyky bez jediného výstrelu. Mala iných, čo to urobili za ňu. Jej súčasný arzenál zahŕňal celú armádu kominárov, ktorí pred dvoma dňami obsadili knižnicu a hudobnú miestnosť a dnes ráno si privlastnili aj salón a jeho osobnú pracovňu. Mohol len dúfať, že taký skorý začiatok práce znamená, že kým sa vráti, budú z domu preč.

Dlhými krokmi prešiel cez halu a bol už takmer pri vchodových dverách, keď začul tlmený výkrik. Zastal a naklonil hlavu. „Počul si to, Hastings?“ spýtal sa majordóma, ktorý stál na stráži pri dverách.

„Čo presne ste počuli, pane?“

V tej chvíli sa neznámy zvuk ozval znova, no tentoraz ho sprevádzal dunivý buchot a tlmená nadávka.

„Si zbytočný, Archie Dixon! Presne tak. Úplne zbytočný.“

Hastings si neisto odkašľal. „Ospravedlňujem sa, pane. Zdá sa, že kominári trochu vyrušujú.“

Alexander zamračene zamieril do neďalekého salóna. Obrazy a pozlátené zrkadlá, ktoré zvyčajne viseli na stenách, niekto zložil a zdobený nábytok zakryli plachtami proti prachu. O kozubovú rímsu sa opierali rôznorodé tyče a kefy a pri kozube sa nad niečím skláňal muž v stredných rokoch, oblečený v hrubom robotníckom odevu.

„Čo si to za kominára?“ vyštekol muž. „To je už štvrtý komín za posledné dva dni, v ktorom si spadol.“

Zamotané kľbko sadzí v kozube sa pohlo a Alexander si uvedomil, že je to dieťa.

„Snažil som sa zastaviť, pán Watson. Naozaj, snažil som sa. Zasekol som sa v dymovode a... a keď som sa vyslobodil, ako ste mi poradili, stratil som rovnováhu.“

„Nebudem počúvať žiadne výhovorky!“ Muž schmatol chlapca za ruku a potiahol ho na nohy. „Musíš ešte vyčistiť komín.“

„Moment.“ Alexander vkročil do miestnosti, muž sa obrátil a stuhol, keď si uvedomil, kto prehovoril.

„Prepáčte, pane.“ Kominár naklonil hlavu a trochu sa posunul, aby topánkami zakryl tmavočervenú krvavú škvrnu, ktorú Alexander zbadal na handre na sadze pri kozube. „Nechcel som vás vyrušiť.“

Alexander presunul pohľad z muža s blízko posadenými očami, v ktorých sa zračil zle potláčaný hnev, na roztrase-
né dieťa po jeho boku. Vo vzduchu sa medzi nimi vznášal
uholný prach, ale svetlé šmuhy stekajúce po chlapcových
špinavých lícach boli jasne viditeľné, rovnako ako rana na
jeho holom chudom pleci.

„Mohli by ste mi vysvetliť, čo sa deje, pán...?“

„Watson, pane. George Watson.“ Muž sa na Alexandra
úlisne usmial a slabo sa uklonil. „Najlepší vymetač komí-
nov v celom Londýne, k vašim službám.“

Alexander potlačil rastúci odpor k tomu chlapovi
a pristúpil bližšie. „Dobre, pán Watson. Vysvetlite mi, čo
sa deje. Prečo v mojej obývačke stojí zranený chlapec, celý
od sadzí?“

„Archie je jeden z mojich lezcov, pane. Ten malý dare-
bák vypadol z komína.“ Muž chlapcom prudko potriasol
a Archie zafňukal. Kominár si ho nevšímal. „Nebojte sa.
Hneď sa vráti hore a dokončí prácu. Už sa to nestane.“

„Máte úplnú pravdu, pán Watson.“ Alexander si všimol,
že muža zaskočil jeho prísny tón, ale neurobil nič, aby ho
zmiernil. „Už sa to nestane jednoducho preto, že toto dieťa
už do žiadneho komína v mojom dome nevlezie.“

Pán Watson otvoril ústa. „Nevlezie... ale ako mám...“

„Oznámim domácej, že možno budete potrebovať pár
dní navyše, aby ste dokončili svoju prácu,“ pokračoval Ale-
xander a zamračene si ho premeral. „Ale ak ste taký dobrý
kominár, ako tvrdíte, nepochybujem, že prácu zvládnete
bez toho, aby ste do komína posielali deti.“

Zlomyselný pohľad v mužových očiach by otriasol azda
každým. Alexander sa ho rozhodol nevnímať. Namiesto
toho sa obrátil k rozochvenému chlapcovi, ktorý naňho
hľadel ohromene a nesmierne vystrašene.

„Kedy si naposledy jedol, Archie?“

„Včera večer, pane.“

Alexander prikývol. Roztrhané nohavice boli jediným chlapcovým odevom a napriek vrstve sadzí mu poriadne trčali rebrá. Bolo dosť pravdepodobné, že jedával nanajvýš jedno jedlo denne, a určite bolo skromné.

„Keby ti kuchárka dala kúsok chleba a mlieko, súhlasil by si, aby sa ti niekto pozrel na to boľavé plece?“

Archie vrhol vyľakaný pohľad na zamračený výraz svojho pána, prešiel si rukou po tvári a zanechal na líci lesklú šmuhu. „Ja... Ja neviem, pane.“

Alexander sa zohol, aby videl chlapcovi do očí. „Koľko máš rokov, Archie?“

„Už takmer šesť, môj pane.“

Pýcha, s akou väčšina detí vítala každé ďalšie narodeniny, sa v jeho hlase rozplynula pod ťarchou únavy a Alexandrom otriasla toľká nepravosť. Chlapec mal len päť rokov, a predsa musel loziť do komínov po celom Londýne. Kto vie, koľkokrát spanikáril, lebo uviazol v úzkych dymovodoch, alebo sa zranil, lebo spadol ako dnes. V tomto veku bol Alexander v bezpečí detskej izby v Bloxleyovskom sídle a jeho najväčšou starosťou bolo, či mu dovoľia jazdiť na malom poníkoví, ktorého otec kúpil od susedného farmára.

„Tak teda,“ povedal Alexander a prinútil sa prehovoriť veselým tónom. „Myslím, že ďalšie narodeniny si priam žiadajú chlieb s medom.“

V Archieho očiach sa zračil údiv. „Ešte nikdy som neo-
chutnal med, pane, ale počul som, že je úžasný.“

„To teda je.“ Alexander, povzbudený tým, že jeho rozptýlenie zrejme zabralo, sa opäť vystrel. „Hastings!“ Ako predpokladal, majordómus postával hneď za dverami a okamžite sa objavil.

„Volali ste ma, pane?“

„Tuto mladý Archie vypadol z komína. Bol by som rád, keby si ho odprevadil do kuchyne, aby mohol ochutnať chlieb s maslom a medom.“

„Predpokladám, že chlapec by sa mal pred jedlom trochu upraviť, pane,“ prehodil Hastings a pochybovačne pozrel na špinavé dieťa.

„Pred ním, počas neho alebo po ňom,“ povedal Alexander. „Len sa uisti, že mu niekto ošetrí zranenie.“

Hastings prikývol. „Dobre, pane.“ Obrátil sa na odchod. „Tadiaľto, mladý muž.“

Archie zaváhal. Očami blúdil z kamennej tváre pána Watsona na Alexandrov neochvejný výraz a potom naspäť.

„Počul si grófa,“ vyštekol pán Watson. „Na čo čakáš, chlapče?“

Archie sa na roztrasených nohách vytackal za majordómom. Alexander sledoval, ako odchádza, a pochmúrne uvažoval, koľko zranení prispelo k tomu, že dieťa kráča tak neisto.

„Aby bolo jasné, pán Watson,“ pokračoval a znova sa obrátil tvárou ku kominárovi, „bez ohľadu na to, koľko mladých chlapcov momentálne zamestnávate, do komínov v Claremontskom sídle nesmie vliezť nikto, kto nemá aspoň desať rokov.“ Potom mužovi úsečne kývol hlavou a vyšiel z miestnosti, ani sa neobzrel. Do haly vošiel práve vo chvíli, keď Hastings odvádzal mladého zverenca vchodom pre služobníctvo. S istotou, že verný majordómus sa o chlapca postará, siahol po klobúku a rukaviciach, ktoré mal nachystané pri vchodových dverách, a v duchu sa sústredil na nadchádzajúce stretnutia. Niektoré boli povrchnejšie ako iné, ale len pred tromi dňami Jonas Ainsworth, vikomt Langton, naznačil, že rastie podpora zmeny

zákonov o detskej práci, a požiadal Alexandra, aby sa s ním ešte dnes stretol v klube White's. Po dnešnej rannej príhode s pánom Watsonom si chcel Alexander ešte nedočkavejšie vypočuť, čo mu chce priateľ povedať.

„Alexander!“ Zo schodiska k nemu doľahol matkin panovačný hlas a Alexander takmer zastonal. Bol na dosah ruky od vchodových dverí, ale nemohol uniknúť. Teda nie bez toho, aby si vymenili aspoň nezáväzný pozdrav.

„Dobré ráno, mama.“ Nasadil si klobúk na hlavu a zľahka sa uklonil, keď sa k nemu priblížila. Ubiehajúce roky možno spôsobili, že jej stuhli kĺby a obeleli vlasy, ale jej okázalý štýl obliekania a panovačnosť zostali rovnaké.

„Odchádzaš z domu skôr,“ povedala.

„Vlastne nie tak skoro, ako som dúfal,“ odvetil. „Dnes ráno mám dôležitú schôdzku a budem mať čo robiť, aby som prišiel načas.“

Ak matka pochopila jeho nie práve nenápadnú narážku, rozhodla sa nevšimáť si ju. „V tom prípade som rada, že som ťa zastihla. Dnes večer organizujem malý hudobný večierok a pozvala som Moorefieldovcov, Pinnockovcov, lady Millwardovú a Hadfordovcov. Pán Reginald Hadford, ako si možno spomínaš, je ten synovec, ktorý zdedil Charwellské sídlo po zosnulom pánovi Hadfordovi. On a jeho sestra, lady Millwardová, v mladosti vraj príležitostne navštevovali Charwellské sídlo, takže túto oblasť trochu poznajú.

Lady Millwardová nás predstavila, keď som ju minulý týždeň videla v divadle. Ubytovala Hadfordovcov počas ich návštevy v Londýne, ale keďže sa čoskoro stanú našimi najbližšími susedmi v Berkshire, zdalo sa mi vhodné, aby sme ich pozvali do Claremontského sídla, kým som ešte v meste.

Majú dve celkom pekné dcéry, no jedna z nich je mrzáčka. Chuderka.“ Pokrčila plecami. „Zdá sa, že sú to

príjemné mladé dámy, ale ešte som ich nepočula povedať viac ako dve vety naraz.“

Alexander sa zdržal poznámky, že len málokto v prítomnosti lady Bloxleyovej prehovorí viac ako pár slov. Pravdupovediac, aj preňho bolo pri nej ťažké dostať sa k slovu, rovnako ako pre kohokoľvek iného. A dnes ráno bola táto úloha obzvlášť náročná.

„Nepochybujem, že všetci hostia sa tešia na večer, mama, ale vzhľadom na môj nabitý program nemôžem sľúbiť, že...“

Zdvihla ruku. „Nebudem počúvať žiadne výhovorky, Alexander. Večer strávený v klube s tvojimi toryovskými priateľmi nie je dôležitá parlamentná záležitosť. Dnes môžeš hovoriť o politike do sýtosti, ale večer očakávam tvoju prítomnosť.“ Prepichla ho pohľadom. „Lady Emma Moorefieldová a slečna Arabella Pinnocková prisľúbili, že budú spievať, a ja som zasa sľúbila, že budeš v obecnstve.“

Alexander si natiahol rukavice trochu ráznejšie, ako bolo treba. Nemohol poprieť, že lady Emma má krásny hlas. Problém bol v tom, že to vedela aj ona. Hrdosť na jej hudobné schopnosti prevyšovala len márnivosť na vlastný vzhľad a Alexander už dávno stratil chuť pochváliť ju za jedno i druhé.

O pozoruhodnom hlasovom rozsahu slečny Arabelly Pinnockovej sa hovorilo na každom hudobnom podujatí, kde vystupovala. Nanešťastie, vysoké tóny, ktoré dosahovala s takou ľahkosťou, mu rezali uši, takže zatínal zuby, až ho bolela čeľusť.

„Budem sa snažiť vrátiť včas, aby som si ich mohol vypočuť,“ povedal. „Viac ti však nesľúbim. Zajtra večer bez ohľadu na tvoje plány zostanem sám vo svojej pracovni.“ Pozrel smerom k spomínanej miestnosti a zamračil sa. „Ak sa dovedy dá do poriadku.“

Lady Bloxleyová mávla nad jeho požiadavkou rukou. „Po dnešnom večere už nemáme žiadne ďalšie záväzky okrem sobotňajšieho plesu u Norringtonovcov. Takže sa môžeš zabávať, ako chceš.“ Odmlčala sa, akoby až teraz zaregistrovala jeho obavy o stav pracovne. „Nemusíš sa obávať. Kominár svoju prácu dovedty dokončí.“

Alexander síce pripúšťal, že by mal matke vysvetliť zmenu v bežnom spôsobe práce pána Watsona, ale vedel, že by tým ešte viac oddialil svoj odchod. Zamlčanie podrobností mu ušetrilo veľa času a starostí. „Pán Watson dokončí prácu bez svojho lezca. Možno mu to bude trvať dlhšie, ako pôvodne predpokladal, ale nepochybujem, že komíny vyčistí.“

„No,“ vyprskla lady Bloxleyová. „V to rozhodne dúfam. Ten muž mal dobré odporúčania.“

Alexander sa zachmúril. Keby nepočul Archieho výkrik, nemal by dôvod spochybňovať metódy pána Watsona. Koľko jeho známych odporúčalo tohto kominára bez toho, aby presne vedeli, ako sa mu darí tak účinne čistiť komíny? Koľkých z nich by to zaujímalo?

„Už musím ísť.“ Načiahol sa ku kľučke. „Pekný deň, mama.“

„Pekný deň, Alexander. Večer ťa budem čakať.“

„Úprimne, Jane, pred tým obrazom stojíš už vyše dvadsať minút. Ako dlho sa naň ešte mieniš pozeráť?“

Jane odtrhla pohľad od portrétu starého pastiera, ktorý bdel nad ovcami. „Odpusť, Phoebe, ale je taký...“ Ešte raz pozrela na obraz zavesený na stene a túžobne si vzdychla. „Tak majstrovsky namalovaný.“

Phoebe chytila Jane pod pazuchu. „Ako všetky tvoje obrazy.“

Jane láskyplne pokrútila hlavou. Hoci mladšia sestra nebola znalkyňa výtvarného umenia, bola úžasne oddaná. „Vieš, že si trochu zaujatá.“

Phoebe sa zasmiala. „Len trochu.“

Jednou rukou sa držala sestry a s paličkou v ruke odkrivala ku dverám. „Raz, Phoebe... Raz namaľujem niečo také nádherné, že to bude hodné tejto galérie.“

Sestra jej jemne stisla ruku. „A keď sa ti to podarí, budem prvá, kto to uvidí. A pri tej príležitosti si kúpim nové šaty.“

„Samozrejme,“ povedala Jane a v tmavohnedých očiach jej veselo zaiskrilo. „Nič iné by som ani neočakávala.“

Phoebin smiech sa rozľahol miestnosťou a teta sediaca pri dverách zdvihla hlavu a usmiala sa. Phoebe tak pôsobila na väčšinu ľudí. Jej svetlé kučery, modré oči a kyprá postava okamžite upútali pozornosť, ale živelná osobnosť ju dokázala aj udržať.

Janine tmavé vlasy a oči boli protikladom sestriných, rovnako ako jej tichá, zdržanlivá povaha. S touto skutočnosťou sa však už dávno zmierila a vedela, že v mnohých ohľadoch je to požehnanie. Bolo oveľa ľahšie žiť život mrzáčky, keď jej láskou bolo viac maľovanie než tanec a dobrá kniha mala prednosť pred nákupmi šiat podľa najnovšej módy.

„Mám z tvojho prejavu dobrej nálady usúdiť, že sa ti výstava páčila, Phoebe?“ spýtala sa sivovlasá teta a vstala, keď sa priblížili.

„Áno, teta Millwardová,“ odvetila Phoebe. „Aj keď možno až nie tak ako Jane. Bola nadšená z každého obrazu.“

„Nie z každého, Phoebe,“ namietla Jane. „Len z väčšiny.“

Teta Millwardová sa zasmiala. „To rada počujem. Keď mi vaša mama prezradila, že sa zaujímaš o umenie, vedela

som, že pred odchodom do Berkshire jednoducho musíš navštíviť toto miesto.“

Jane zastala a ešte raz sa obzrela na steny pokryté umeleckými dielami. „Je naozaj pozoruhodné.“

„Skutočne.“ Slúžka otvorila dvere a teta Millwardová ich previedla cez vonkajšiu halu a impozantné vstupné dvere na nádvorie. „Keď pán Coram pred takmer päťdesiatimi rokmi zakladal sirotinec Foundling Hospital, zrejme vôbec netušil, že sa raz stane jedným z najvychytenejších miest v Londýne.“

„Možno by sme sa sem raz mohli vrátiť na koncert,“ povedala s nádejou Phoebe.

Teta Millwardová prikývla a zatvárala sa spokojne. „To je skvelý návrh.“

Došli ku koču a lokaj pristúpil bližšie, aby im otvoril dvere.

Ponúkol Jane pomoc, keď nastupovala dovnútra. Položila si paličku na zem k nohám, sadla si k oknu a obzrela sa na impozantnú budovu. Hoci účasť na benefičnom koncerte v sirotinci Foundling Hospital by bola určite úžasným zážitkom, tajne dúfala, že keď sa vráti nabudúce, opäť pôjde o návštevu umeleckej galérie.

2. KAPITOLA

„Niet pochýb, že táto reforma už trvá oveľa dlhšie, než by mala,“ vyhlásil lord Langton. Zdvihol pohár z malého stolíka pri kresle a napil sa. „Úprimne však verím, že tentoraz sa nám ten zákon podarí presadiť.“

„Si si istý, že má dostatočnú podporu v Dolnej snemovni?“ spýtal sa Alexander. Sedel oproti priateľovi v tichom kúte klubu White's. „Zákony o detskej práci môžu byť problematické. Priveľa rodín závisí od príjmov, ktoré prinášajú deti. Ak budú mať pocit, že zákon spôsobí viac útrap, poslanci zaň nebudú hlasovať.“

„Zákon o kominároch bude mať na väčšinu chudobných rodín zanedbateľný alebo žiadny vplyv. Nebude sa týkať detí, ktoré pracujú na poliach alebo ako sluhovia v domácnosti.“ Jonas sa zamračil. „Väčšina kominárskych majstrov si berie učňov z chudobincov v centre mesta. Títo chlapi nemajú žiadne zázemie. Nakoniec sa z mizerných životných podmienok dostanú do otrasného pracovného prostredia.“

Alexander si prešiel rukou po tvári. Nedokázal vymazať spomienku na Archieho, ako stojí v kozube a po špinavých lícach mu tečú slzy. „Kiežby všetci členovia parlamentu

videli dnes ráno v mojom salóne toho chlapca, Jonas. Mal päť rokov. Päť rokov! Tenký ako palica a vystrašený zo svojho pána.“

Jonas prikývol. „Nastane zmena, Alex. Postaráme sa o to.“

„Zhováral si sa s premiérom? Videl už návrh zákona?“

„Áno a áno. Vďaka dlhoročnej kampani pána Hanwaya za reformu si Pitt dobre uvedomuje potrebu zmeny a je ochotný ju podporiť.“ Jonas sa zatváril zamyslene. „Ten filantrop pred svojou smrťou urobil veľa, aby sa ťažká situácia malých kominárov dostala do popredia.“

„Áno,“ prikývol Alexander. „A je našou povinnosťou zabezpečiť, aby jeho snaha nevyšla nazmar.“ Pozrel na vreckové hodinky, zastonal a vstal. „Informuj ma, prosím. Vieš, že urobím všetko, čo bude treba, aby som tento zákon presadil.“

Jonas naňho skúmavo pozrel so zdvihnutým obočím. „Kam sa tak ponáhľaš?“

„Na hudobný večierok v Claremontskom sídle.“

Jonas sa zatváril napoly súcítne, napoly pobavene. „Počul som, že lady Bloxleyová je v meste.“

„Nepochybujem, že sa to k tebe dostalo,“ utrúsil sucho Alexander.

Jonas sa uškrnul. „Manželstvo, kamarát. To je tvoj únik z matkiných pazúrov. Nájdí si ženu, ktorá bude mať rovnaký nezáujem o londýnske spoločenské dianie ako ty, a každý večer budeš tráviť doma v ničím nerušenom pokoji.“

„Koľko mladých dám poznáš, čo uprednostňujú tento spôsob myslenia?“

„Jednu,“ odvetil s úsmevom Jonas. „A s tou som sa oženil ja.“

Alexander pokrútil hlavou. „Potom si myslím, že tvoje rady možno považovať nielen za zbytočné, ale aj sporné.“

Jonas sa zasmial. „Možno. Ale neodmietal by som ich. Niekde sa môže nájsť ešte jedna taká dáma.“

„Pekný večer, Jonas,“ rozlúčil sa Alexander, aby nemusel pokračovať v tomto rozhovore.

„Ak to bude neznesiteľné, vieš, že u nás si vždy vítaný,“ povedal súcitne Jonas. „Harry by ťa rád videl.“

Pri pomyslení na roztopašného trojročného krstného syna sa Alexandrovi vrátil úsmev na tvár a prikývol. „Ak kombinár dozajtra nedokončí čistenie komína v mojej pracovni, pravdepodobne túto ponuku v najbližšej dobe využijem.“

Jonas sa zatváril, akoby sa mu uľavilo. „Kedykoľvek, kamarát. Kedykoľvek.“

Alexander rýchlo prešiel krížom cez miestnosť, zdvorilo pozdravil niekoľkých známych, ale nepristavil sa, aby sa s niekým porozprával. Pohľad za okno mu prezradil, že sa už stmieva, a kým vyšiel na cestu, mäsiar na konci ulice zatváral obchod a predavačka kvetov na rohu sa vracala domov. Pristavil si okoloidúcu drožku a načiahol sa ku dverám, skôr ako kočiš úplne zastavil.

„Claremontské sídlo na Park Street,“ zvolal.

„Ako si želáte, pane.“ Kočiš sa usmial a koč sa s prasknutím biča pohol.

Drožka nabrala rýchlosť. Alexander sa oprel o ošúchané čalúnenie a trocha stuhol, keď sa bez náznaku spomalenia priblížili k zákrute na ceste. Tento muž ho odvezie domov rýchlo, to sa nedalo poprieť, ale možno ho mal Alexander upozorniť, že si neželá, aby pri tom prišiel o obed.

Predklonil sa a zabúchal na strechu. „Spomaľ, človeče!“

Vpredu počul výkrik. Z jedného hlasu sa stali dva, potom tri. Alexander sa prisunul bližšie k oknu a zbadal chodcov. Drožka sa zatriasla. Škripot brzd sa miešal so zvukmi trieštiaceho sa dreva a erdžania koní. Nieкто skríkol. Drožka

sa naklonila, jeden pár kolies po niečom prešiel, zatiaľ čo ostatné sa krútili ďalej po ceste. Alexander sa načiahol ku dverám, ale skôr než stihol pustiť kľučku, prudko ho odhodilo na sklo a uderil sa do hlavy. Drožka zastala.

Strnulo sa pohol a odtlačil sa od okna. Sklo bolo prasknuté. Mal pocit, že jeho hlavu stihol podobný osud, ale hoci mal čelo citlivé na dotyk, keď spustil ruku, na rukavici nemal ani stopu po krvi. Dvere sa rozleteli a zjavil sa v nich zavalitý muž v obnosenom sivom kabáte, ktorý silno páchol rybacinou.

„Je niekto zranený?“ spýtal sa. Dýchal sťažka, akoby bežal.

Alexander pokrútil hlavou, ale hneď to oľutoval. Pritisol si dlaň na čelo v nádeji, že zmierni pulzujúcu bolesť.

„Nič vážne,“ povedal. „A čo kočiš?“

„Je na tom dosť dobre na to, aby sa postaral o kone.“ Tvár mu potemnela. „Predpokladám, že niekto sa na ne musí pozrieť, aj keď pomôcť tej úbohej dievčine na ceste mi pripadá dôležitejšie.“

Alexander stuhol. „Akej dievčine?“

„Tej, čo prechádzala cez cestu, keď sa vaša drožka vynorila spoza zákruty, pane.“

Alexandrovi sa v žalúdku usadil hrozný, odporný pocit. Ignoroval bolesť hlavy a zovrel rám dverí. „Kde je?“

Muž o niekoľko krokov cúvol a Alexander vystúpil. Na ceste bolo rozštiepené drevo a pod kočom lupienky kvetov. Zhromaždil sa dav ľudí. Zopár ich postávalo v hlúčikoch na druhej strane cesty, ale väčšina sa zhĺkla okolo niečoho na zemi naľavo od koča.

„Tamto, pane,“ povedal muž a ukázal na skupinku ľudí.

V tieni najbližšieho kola rozpoznal len obrys rozbitého oja. Staršia žena sa zohla, vytrhla z rozštiepeného dreva zlomený kvet a druhú ruku si pritisla na ústa, aby potlačila vzlyk.

Predavačka kvetov. Preboha, kočiš zrazil tú mladú ženu – tú, ktorá svojím priateľským úsmevom a farebným tovarom oživovala roh St. James Street.

Alexander sa vzdialil od dverí koča a podišiel ku skupinke. Kútikom oka sledoval, ako sa kočiš pokúša upokojiť splašené kone. Nevšimal si ho a namiesto toho sa sústreďil na ľudí pred sebou. Keď sa priblížil, rozostúpili sa a na tvrdej zemi uvidel ženskú postavu. Pozrel na muža, ktorý sa krčil vedľa nej. Muž v odeve džentlmena mu pozrel do očí a slabo pokrútil hlavou. Alexander s námahou preglgol a klakol si oproti nemu.

Predavačka kvetov bola mladá. Mladšia, než sa zdalo, keď predávala kvety. Hnedé vlnené šaty mala na kolenách roztrhnuté a pod hlavu jej niekto položil sivý šál. Z ucha jej tiekla krv, kvapkala na látku pod ním a aj v slabnúcim svetle videl, že jej pleť je skôr sivá ako svetlá. Jej namáhavý dych prezrádzal bolesť a vzduch medzi nimi preťal chrapľavý zvuk. „Ako sa volá?“ ozval sa Alexander a zdvihol hlavu. „Vie niekto, ako sa volá?“

„Mary,“ ozvala sa buclatá bielovlasá dáma v zástere. Presunula pohľad zo ženy na zemi na Alexandra. „Volá sa Mary. Slečna Mary Brownová. Každý piatok si chodí do mojej pekárne kupovať buchty.“ Spojila si ruky. „Je presná ako hodinky.“

Alexander pokýval hlavou, poďakoval sa a obrátil sa naspäť k zranenej žene. „Slečna Brownová,“ povedal. V hlase sa mu zračila naliehavosť, ale nereagovala.

„Slečna Brownová,“ skúsil to ešte raz, o niečo hlasnejšie. „Počujete ma?“

Tentoraz sa jej zachveli viečka.

„Preberá sa,“ povedal niekto a za ním sa v sledujúcom dave rozľahol šum nádeje.